

вечь бѣше да види, какъ Телемахъ повѣствоваше сось истинну погрѣшности кои бѣше сотворилъ отъ несмысленность и отъ непослѣдованіе умныхъ совѣтовъ цѣломудреннаго Ментора: она нахождаше едно благородно и чудно величество въ сего младаго человѣка, кой осуждаваше самого себе, и кой се виждаше да се е ползовалъ толко много отъ свои неразсужденія, за да стане цѣломудръ, прозорливъ и умѣренъ. Послѣдувай, говореше она, любезный мой Телемаше; понеже не мога се стерпѣ додѣ не науча какъ излезе ты отъ Египтѣ, и гдѣ найде цѣломудраго Ментора, на кого за ради погубленіе бѣше усетилъ толко печаль.

Телемахъ поче тако: Египтяни кои бѣха най добродѣтели и най вѣрни Царю Бокхору, като остаха най слаби и видѣха царя своего мертва, понудихасе да се покорать другимъ: поставиха по'сихъ другаго царя именемъ Термута! Финикиани сось войны Кипрскаго острова отидоха, сотворивше прежде союзъ съ новаго Царя. Онъ освободи сичкія робы Финикианшы, въ кои се счислихъ и азъ като че самъ отъ онова число. Изведоха ме изъ столпа въ кой бѣхъ затворенъ, и влезохъ въ корабль заедно сось други, и тугакси поче да се возражда надежда во глубинѣ сердца моего. Единъ угодень вѣтаръ надуваше всичкія корабленны платна; веслари пресичаха распенены волны, пространное море бѣше покрыто сось корабли и корабленницы издаваха гласъ полны съ радости; Египетское краеморіе бѣгаше далекъ отъ насъ; холми и планины се унижаваха по мало мало отъ очи наша. Хванахме да не виждаме вееке друго, само небо и море, и солнце като изграваше видѣшесе да изважда